

? NOI

NOI suntem cei mai NOI dintre
cei NOI, căci suntem NOI!
Răspunsul este doar ... NOI!

Revista Liceului Teoretic Sănnicolau-Mare

Motto: Habemus...!

Ics: - Toate obstacolele ne par... niște ziduri!

Igrec: - Problema este să le tratăm drept oglinzi, sau ferestre: să ne răsfrângem, analitic, în ele, sau, să vedem, prin acestea, zarea care le transcende!

Zet: - Dar nu numai „obstacolele” sunt ziduri: TOTUL poate deveni zid, dacă funcționează ca blocaj: inteligența, știința, arta... șansa cea bună, reușitele, fericirea însăși. Binele și răul sunt, nediferențiat, ziduri latente. Trebuie să le șlefuiеști până la transparență!

SUMAR:

● **Cugetari...**

● **LICEADA**

● **MUZICA**

● **Para-poveste**

● **Omenirea...**

● **FASHION**

● **SPORT**

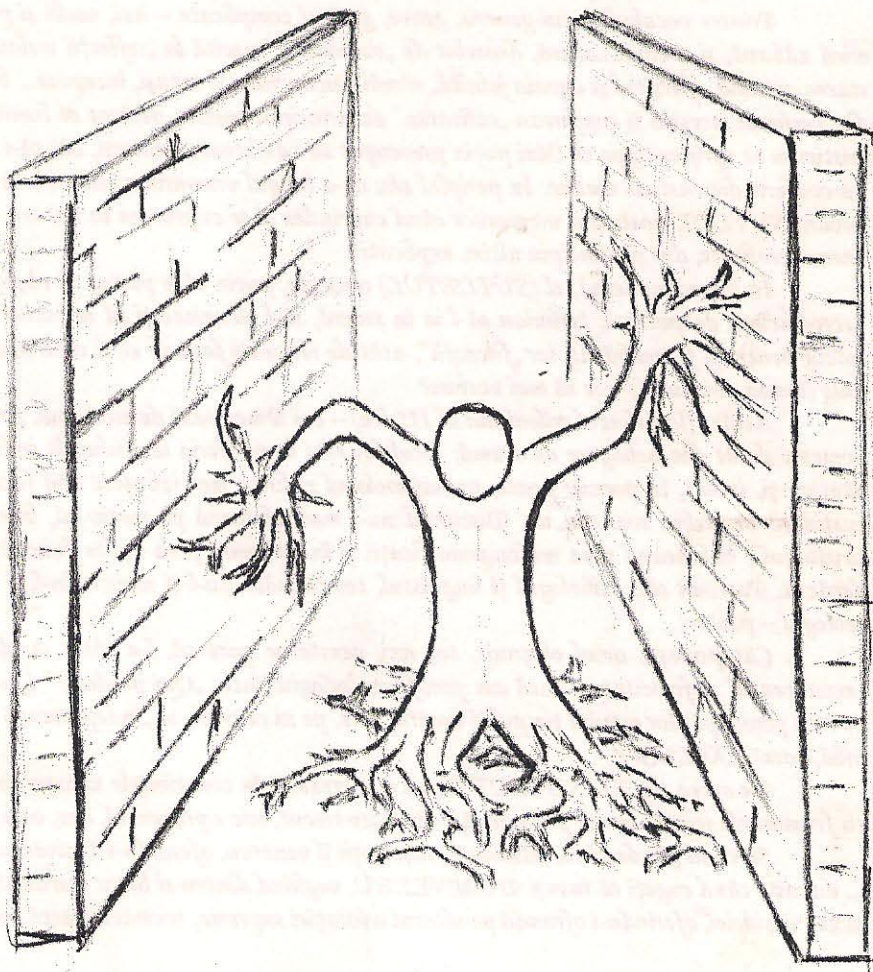
● **Cronica**

● **CONCURS**

● **8 MARTIE**

● **Moment poetic**

● **Vlad Tepeș**

Îndemn la optimism

(sau din cariera vocabulelor „ponosite”)

Că istoria ideilor nu e decât o înșiruire de vocabule (cuvinte) convertite în atâtea absoluturi, nu-i greu să ne convingem; e destul să evocăm câteva „memorabile” etape diacronice, de câteva secole încoace.

Cunoaștem triumful „științei” – în epoca pozitivismului. Cine argumenta în numele ei, putea „delira” în voie: totul îi era îngăduit, de îndată ce invoca RIGOAREA sau EXPERIENȚA. Curând, după aceea, și-au făcut apariția MATERIA și ENERGIA; prestigiul majusculelor lor n-a durat multă vreme. Indiscreta, insinuanta EVOLUȚIE – câștiga teren, în detrimentul lor. Sinonim savant al „progresului”, imitație servilă a destinului, ea pretindea să elimine orice mister și să „guverneze” inteligențele, generând un periculos „cult”. Deși a avut șansa de a supraviețui popularității sale, aceasta nu mai trezește, totuși, nici un accent liric: cine o mai exaltă, se compromite sau e demodat.

Către începutul secolului XX – încrederea în concepte a fost zdruncinată. De aceasta avea să profite INTUIȚIA cu tot cortegiul ei – DURATA, ELAN, VIAȚĂ – pentru a domni și ea o bună bucată de vreme. Apoi s-a simțit nevoia de ceva nou: a venit rândul EXISTENȚEI – cuvântul magic, ce i-a înflăcărat, deopotrivă, pe specialiști și pe diletanți.

Dacă cineva s-ar încumeta să alcătuiască un dicționar (lexicon) al vocabulelor pe ani, pe epoci, un asemenea „recensământ” ne-ar dovedi că orice sistem se demodează prin însăși terminologia lui, se uzează prin formă. Doctrinile mor tocmai prin ceea ce le-a asigurat succesul, prin stil. Pentru a retrăi, trebuie să fie regândite în „jargonul” nostru, sau să fie imaginate, înainte de elaborarea lor, în realitatea originară și informă.

Printre vocabulele sui-generis, grave, grele și complicate – azi, vechi și perimate, există una – asupra căreia ne permitem o mică zăbavă, și a cărei carieră, deosebit de „sinuoasă”, suscită la „reflecții melancolice”. Am numit-o SUFLET. Când îi examinezi starea actuală, sfârșitul și agonia jalnică, rămâi consternat. Și totuși, începuse... bine! Să ne amintim de „locul” pe care i-l acordau cei din vechime: aceștia îi confereau „calitatea” de principiu cosmic, derivat al lumii inteligibile. Toate doctrinele antice impregnate de misticism se sprijineau pe el. Mai puțin preocupat să-i definească natura, cât să-i determine folosința pentru credincioși, creștinismul i-a conferit dimensiuni umane. În periplul său de-a lungul vremurilor, cât trebuie să fi regretat el (datorită amputării) – acest „biet” cuvânt SUFLET, nostalgia vremurilor când cuprindea și se cuprindea în natură, bucurându-se de privilegiul de a fi, în același timp, imensă realitate, dar și principiu ultim, explicativ.

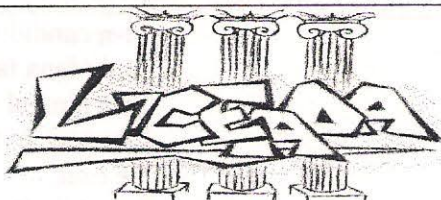
În lumea modernă, el (SUFLETUL) reușește, puțin câte puțin, să câștige teren și să-și consolideze pozițiile. Credincioși și necredincioși, deopotrivă, trebuiau să-l ia în seamă, să-l menajeze și să se bizuie pe el; chiar în plin materialism, încă mai era citat, măcar pentru a fi combătut, iar „filosofii”, atât de reticenți față de el, îi rezervau, totuși, câte un unghier în sistemele lor. Cât despre vulg (lumea obișnuită) – ce să mai vorbim?

Astăzi (la debutul mileniului al III-lea) – cui îi mai pasă de modestul, perimatul, insignifiantul și ponositul SUFLET? Nu-i pomenit decât din nebagare de seamă; locul lui este la periferia lexicului, la index, drept apendice, sau, apare, fantomatic, doar în cântece și, izolat, în poezie; poate, numai melosul și lirica mai izbutesc să-l facă suportabil, să-i „ierte” „aerul” de vechitură. Unii susțin că ar trebui scos din uz. Discursul nu-l mai tolerează pe motiv că, bunăoară, „încorsetează”, dar și „scapă” „judecății cu tăvălugul”, îmbrăcând prea multe semnificații și îndeplinind prea multe funcții: SUFLETUL – a obosit, s-a ponosit, s-a tocit, a decăzut. Patronii săi, psihologul și lingvistul, tot tâlmăcindu-l și răsucindu-l, îi dau, azi, lovitură de grație. Să nu mai amintim de teologul – păstor!

Cât privește omul obișnuit, tot azi, acesta se pare că, l-a uitat cu desăvârșire sau l-a extirpat definitiv socotindu-l o „excreșcență” nefolositoare, dacă am parafraza adagiul latin „Qui prodest?” („cui folosește?”). SUFLETUL nu cade sub incidența poverii preocupărilor omului timpului nostru, care, pe zi ce trece, se „îndepărtează” sau încearcă să facă abstracție de EL. Să nu-l mai aibă, oare? EXCLUS!

De aceea tot EL, SUFLETUL nu mai trezește în conștiințele noastre invadate de ALTCEEVA, decât regretul ce se asociază cu frumoasele reușite apuse pe vecie. La un atare trecut, mic e prezentul, dar, oare, ... viitorul?

Și, când gândești că, odinioară, înțelepții îl venerau, oferindu-i Universul întreg pentru a dispune de el după bunul său plac; ... darmită când cugeți că însuși DUMNEZEU, veghind dintru și întru eternitate, asupra mult iubitei sale creaturi, OMUL, i-a dat șansa veșniciei, oferindu-i ofrandă pe altarul adorației supreme, tocmai această scânteie de DIVINITATE!!!

(Continuare)

...Coborâții s-așezară
La o scurtă întrunire,
Întocmind un „plan de luptă”
Întru a crizei depășire.
Maesis, ca strategă
Și coordonatoare,
Se-ocupă de zei
Și-a lor repartizare.
Ca să renoveze urbea,
Preamăritul rege **Ioves**,
Se bază în mare parte
Pe-nțeleptul **Patleocles**.
Acesta reclădi cetatea
Scutit de obiecții, critici,
Impunând în scurtă vreme
Nouă ordine în fizici.
Pe când **Palea** și **Chaemis**
Extrăgeau polietena,
Ioves întocmi pe-ascuns

Mândra școală din Athena.
Ca-n istorie să intre,
Aristotel – un falsor,
Pe căi murdare-și însuși
Dreptul de-autor.
Siris îndruma-n gândire
Pe Socrates și pe Platon;
Neocrit schimba idei cu
Eutropius și Stramon.
Crenis, **Sius**, **Crisis**, **Gaelix**,
Ziși și „cei din depărtare”,
Încercau să-nvețe omul
Taina limbilor barbare.
Csaecus fu interesat
De-a comerțului problemă
Fiind cu tot ce mișcă-n urbe,
De asemenea, mereu în temă
Garlas se impuse
Ca stăpân al gliiei

Aducând prin munca sa
Tribut tehnologiei.
Sia aranjă-n cetate
Un mic spațiu dendrologic,
Fiind răspunzătoare
De domeniul ecologic.
Loomara, **Bhetis**, **Phana**,
Ca tribut Pământului,
Și-au propus să-mpărtășească
Tainele cuvântului.
Întruniri între atleți
Aveau loc an de an.
Promotorul lor fiind
Preabunul **Leptian**.
Astfel conlucrară zeii
Și cetatea a renăscut,
Fără gândurile negre
Ce au fost într-un început.
(va urma)

Andrei Savu

Gânduri... de primăvară!!!

Cu toții așteptăm venirea primăverii și frumusețea pe care, prin însăși esența ei, o rezervă asupra sufletelor, fie ele tinere sau în vârstă. Suntem la începutul lui martie și, implicit, un început al primăverii; mă întreb însă: martie aduce cu sine primăvara, sau primăvara cheamă luna martie? O, îmi vei spune imediat, e evident: martie aduce primăvara. Și, având în vedere vremea de afară, nu te contrazic; a venit martie, dar primăvara încă o mai așteptăm. Totuși, mai reflectați puțin: când putem spune că e primăvară? Atunci când luncile, împânzite de culorile vii ale florilor forfotesc de viața din ele, chiar dacă sufletul e cuprins de letargie și inactivitate asemănătoare convalescenței? Sau, când, însuflețite de o nouă speranță, viețile noastre s-au trezit într-o dimineată, după un somn de relativ trei luni cu vise noi, idei noi, țeluri noi. Cum ar putea fi primăvară afară mai înainte de a fi primăvară în suflet? Așa ceva e imposibil, pentru că nu te poți bucura de primăvară cu sufletul împovărat. Natura, cu splendorile ei, va aduna doar mai multă melancolie și durere într-o astfel de ființă, nicidecum nu-i va putea împărtăși din arsenalul ei de seninătate, zâmbete și voie bună. Și dacă primăvara vine din interior și se manifestă în exterior, atunci și zilele pe care martie le oferă în dar femeilor, vor fi, în primul rând, pentru ele, fericite și cu totul deosebite, iar pentru bărbați, noi ocazii de a-și manifesta respectul față de latura sensibilă a umanității. Și, în definitiv, de ce nu s-ar fi născut primăvara în sufletul ei, al femeii? Împietind, prin sensibilitatea ei, vitalitatea roșului cu puritatea albului, dându-i formă și așezând-o pe piept, i-ar fi dat un nume: „mărțișor”.

Dan Camelia

Metamorfoză

Rostit răstit și fără rost,
Cuvântul
Degenerează-n vorbe și palavre.
Aruncată, deseori fără rețineri,
Privirea devine obsesie.
Plecata către ziceri și ofense,
Urechea-nfige doar săgeți
În suflet.
Schițat în mod perfid,
Un zâmbet
Ispitește, chiar, pe cel cioplit
În stâncă.
Dar, dincolo de toate aceste
Măcinări,
E mult mai grav,
Căci, iată,
Tu riști să uiți primordiala armonie
Și, poate-ți scapă din vedere
Desăvârșirea din final.

Eternitate

Eternitate, nemurire
În tine se aprind, se sting mereu
În negurile sufletului meu
Iluzii spulberate, amintire.

Eternitate, nemurire
Admonestezi și ierți orice concept
Regina adevărilor fără drept
Eternitate, nemurire.

Eternitate, nemurire
Ești rece, sus, prea greu de atins
În fața ta mă dau învins.
Eternitate, nemurire.

Te caut...

În mireasma florii albe de crin
Sfințită cu lacrima nopții albastre
Pe bolta infinită, pe cerul senin
Cu șiruri argintii de astre,
Și în tainica lume selenară
Te caut...
În arămiul toamnelor plânse

Și-n candidul crug al iernilor ninse
În diafana taină a stelei căzătoare
Și-n nimbul sacru al eternului soare
Din zori, în fapt de seară,
Te caut...
În ochii plânși ai lumii, dorită de dreptate
Sperând la nemurire, visând la libertate
În marasmul lumii, prin sfinte altare
Pe calea vieții mele în clipe dulci, amare
Te caut... dar Te port mereu
Pe Tine în sufletul meu.

Kupala

Omul minciunii

Tu ești omul minciunii și al lașității
N-ai strop de personalitate
Doar plagiezi, ești complexat și poate
Te minți că totul merge ca pe roate.

De ce te amăgești cu ceață
Om al minciunii și al lașității?
Tu vei vedea cum sabia dreptății
Sabia lui Damocles va tăia din tine.

Trăiești într-o iluzie dezgustătoare
Om al minciunii și al lașității
Tu îmi provoci repulsie și silă
De când te-ai îmbrăcat cu două fețe.

Om al minciunii, om al neputinței
În ce crezi tu? În Dumnezeuul goliciunii?
Arunci noroi pe tot conceptul de ființă
Meriți să fi compătimit, om al deșertăciunii.

Lecter

Chemare

Nu fi întunecat, pe rug
Te-așteaptă raza bucuriei!
Nu te închide lumii, mâinile
Întinse sunt nesfârșite!
Nu plânge, sunt atâtea lacrimi de stins!
Nu fi indiferent, fiecare secundă e viață!
Nu te depărta!
Vino să primim pacea în lanțul eliberării,
Printr-un continuu cântec către
Cuvânt!

Eres

Misticism

Fantoma criptelor întunecate
Învăluit cu-aură de mistere
Departe de oricine, în tăcere
Ești oboseit de ritualuri ce te învață
Să evadezi din realitatea infestată cu durere.

Lumea de care tu încerci să scapi;
Lumea care sufocă dorința de a fi liber,
Te va uita fără să te regrete
Dar tu, în utopia ta adevărată
Tu vei fi liber.

Ares

Anathema

Sunt blestemat să-ndur povara
Unui coșmar latent, nebun
Să mă hrănesc cu gelozie
Găsită-ntr-un moment de fum.

Sunt pedepsit să împletesc
Din aburul de pe izvoare
O plasă-n care să adun
Scânteii din nopțile amare.

Dar, poate că îmi merit anathema
Ca un nemernic, ticălos ce sunt
Doar să trăiesc o viață chinuită
Da, să trăiesc în propriul meu mormânt.

Hades

Undeva

Undeva, acolo sus,
E ceva. Dar ce? Nu știm.
Un semn mare de-ntrebare,
O enigmă pentru toți.
Ce-o fi oare?!
Toți se-ntreabă!
Nu știm ce, nu vom afla,
Dar știm sigur: e ceva!

Iasmina Szavity

O lacrimă de piatră...

Stau pe iarbă și privesc
Prin valul gros de ceață
O veche statuie din piatră
O privesc și parcă prinde viață.

El se-apropie surâzând
Iar zâmbetul lui e cald ca o zi de vară.
Mă privește, dar parcă nu mă vede.
Iar brațele lui mă înconjoară.

Privesc adânc în ochii lui
Dar nimic nu zăresc
Și când obrazul i-l ating,
E rece și îl privesc.

Chipul lui e luminos
Cu trăsăturile lui fine
Iar buzele lui au un zâmbet
Ce nu l-am înțeles prea bine.

Privind atent la chipul lui
Din ochii lui o lacrimă curgea.
Obrazul rece i l-am atins
Dar s-a ferit de-atingerea mea.

Iar brațul lui puternic
Strâmtoarea își slăbi
Și se îndepărtă, încetîșor
Până ce abia îl pot zări.

Auzind un suspin, m-am trezit
Și-am privit din nou prin ceață
Încă odată la acea antică statuie
Ce credeam că a primit viață.

Am putut zări
Când m-am apropiat de ea
Că din ochii ei de piatră
O lacrimă curgea...

Corina Antoni

OMENIREA... ÎNCOTRO?

Libertatea de a întreprinde „ceva”... În termeni democratici, acest ceva poate fi orice, atâta timp cât nu lezează / îngreuează libertatea celorlalți. Aceasta, în medii sociali se mișcă între parametri stabiliți de legi, pornind de la acele constituționale până la cele penale, civile etc.

Cât de liberi suntem totuși în acțiunile noastre? Se pare că în acest caz, pe piața perspectivelor oferite de societate, oferta este copleșită de cerere, aceeași ofertă devenind un soi de impediment în fața laturii expansive (n.a.: a setei de cunoaștere, de nou) a omului.

Conceptul de realitate virtuală nu este, poate, chiar atât de străin nouă, dacă acceptăm idea că suntem doar niște marionete ale căror sfori sunt

mânuite cine știe de unde... de către „entități” ce se „ocupă” de această piață a perspectivelor și a căror natură nu este nici pe departe de factură divină.

Procesul „fabricării” marionetelor umane coincide în mare parte campaniei de educare a individului, căruia, pe lângă chestiunile benefice lui, i se inoculează mai mult sau mai puțin direct concepția „taci și supune-te”, acesta devenind un „outsider” maleabil, influențabil, o rotiță ce se învârtă tot timpul în aceeași direcție în mecanismul societății al cărei combustibil pare să fie mediocritatea.

În caz că-ți menții statutul de tușier, neavând curajul sau potențialul de a-ți expune necondiționat opinia, riști să fii asimilat de această masă mediocră, sau să suferi un exil în tine însuși, pierzând pofta de interacțiune, de comunicare cu ceilalți,

persoana ta fiind cea mai afectată în această situație. Pe de altă parte menținându-te cu fermitate pe poziție, indiferent de obstacole, rămâne șansa de a schimba, a întreprinde CEVA. Desigur, o intervenție singulară nu va avea ecoul scontat, pentru o schimbare majoră, pe parcursul istoriei, dovedindu-se necesară o mișcare ideologică facilitată la rândul ei de comunicare, schimb de idei. Cel puțin în mod oficial nu ne interzice nimeni sau nimic să acceptăm „oferta” ce de multe ori, trebuie să recunoaștem, nu corespunde nevoilor noastre.

Dacă vrem cu adevărat să ne modelăm lumea, în primul rând avem nevoie de MOTIVAȚIE. Lipsește?

UITAȚI-VĂ ÎN JUR!

Andrei Savu

CRONICA AK 47

Dacă tot ne aflăm în era „exploziei telecomunicațiilor”, era tehnologiei, am decis să mă opresc în cronica din acest număr la „transmiterea informațiilor”.

„Transmiterea informațiilor” la care eu mă rezum, nu se referă la simplul cuplu format din 1 și 0, ci la vechea și omniprezentă bârfă.

Noul sistem, care începe să-și înfigă rădăcinile tot mai adânc în societatea noastră, se bazează pe informații și pe transferul lor. Cu cât informațiile sunt mai adevărate, cu atât sunt mai utile, reprezentând o copie fidelă a realității, însă cu cât ele sunt mai false, mai lipsite de adevăr, cu atât sunt mai lipsite de importanță și, uneori, chiar dăunătoare.

Bârfă este „un fel de transfer de informații”, bazându-se pe trecerea pe cale orală a unor date privitoare la anumite evenimente sau persoane, având însă și o parte pur fictivă, adăugată de persoana care devine în acest caz „emițător”. Această „translație a informațiilor” are o componentă invizibilă, greu detectabilă, un algoritm de îmbogățire care diferă de la persoană la persoană. Când o persoană devine „emițător”, ea adaugă informații adiacente sâmburelui gol de adevăr, care, ajunse la altă persoană, devenită „receptor” și, implicit (în majoritatea cazurilor), „emițător”, informația primordială având deja o „haină” falsă care o îmbracă, se mai îmbogățește pe parcurs, devenind uneori chiar fantastică, de dimensiuni hiperbolice.

În vechea tradiție românească în care ne încetățenim obiceiurile malefice (mai rar cele benefice) – bârfă nefiind scornită de vreo altă nație, ci de omul primordial, care sigur a bârfit maimuța ce se hrănea cu diferite fructe, care nu-i plăceau omului – bârfă a primit o tentă pur românească, având ceva din mioriticul spațiu carpatic (unde ungureanul și vrânceanul, inițial, l-au bârfit pe ciobănașul moldovan).

Fără a aduce blame la adresa femeilor, aflându-ne în preajma zilei de 8 Martie, trebuie să subliniez faptul că femininele sunt cele mai înrăite bârfitoare, ajungând, uneori, la cazuri în care ele prezintă, în fața unui auditoriu format tot din femei, „povești”, uneori, cu tentă deformatoare exagerată, povești pe care ele, femeile, chiar ajung uneori să le creadă, fiind afectate cu adevărat de „povestirile” expuse, trăindu-le, uneori, până la paroxism. La bărbați, cazurile sunt mai rare, însă mai grave. Bârfă, în final, la urma urmei și mai presus de toate, nu este decât o prezentare distorsionată a realității, creând imagini false ale unor evenimente sau prejudecăți asupra unor persoane, lucruri care nu fac decât să dăuneze societății, și, în particular, individului.

Bârfă e o maladie, care, comparativ cu prostie, e vindecabilă, totul e să vrem să ne scăpăm de această boală, nu doar femeile, ci și bărbații, nu doar românii, ci noi, oamenii!

Dimulescu Petru

7 dintr-o inhalatie

Într-o dimineață de vară, un mic investitor, adică persoană fizică autorizată, având activitatea de bază cea de confecții-textile, stătea în așteptarea clienților și, fie vorba între noi, nu erau prea mulți. Privind în susul și în josul străzii zări un distribuitor de produse lactate. Se hotărî să-și ia porția lui zilnică de sănătate și optă pentru o cutie de margarină. Dar cum margarină la second hand, nu există, iar distribuitorul nu era dispus să lase din preț, după lungi tratative gen „familie mare, renumerație mică, după buget”, a obținut o reducere pentru o cutie expirată de Rama Yogurta. Apoi se duse să scoată pâinea din dulap, își tăie o felie mare și nu uită să și-o ungă cu margarină.

-- Asta nu va avea gust prost! își zise el, dar mai bine să sfârșesc cu lucrul, înainte de a mă așeza la masă. Puse pâinea alături și-și văzu mai departe de cusut. Dar mirosul ciudat, emanat de pâine ațrăse în juru-i o coloană de 7 reprezentanți ai speciei „bombus terrestris” (bondari), care se grăbiră să facă horă în jurul feliei de pâine.

-- Hei, dar cine va poftit? Și alungă nepoțiții oaspeți. Dar cum aceștia nu cunoșteau graiul, nefiind poligloți, nu păreau să se înspăimânte. Începură să se adune și mai mulți. De astă dată se mânie și trăgând unul din șireturi, își scoase piciorul din pantof.

-- Așteptați să vedem care e mai tare! Și începu să-și vânture ciorapul fără milă. După câteva clipite numără victimele:

-- 7 morți și 7 amețiți. Se bucură în sine și strigă:

-- Ar trebui să afle toată țara de isprăvile mele, moment bun pentru publicitate. Sună numaidecât la Știrile PRO TV „care îți dezvăluie lumea, fără s-o judece” și vorbi în direct cu Andrea Esca, dar de emoții, nu putu decât să spună:

-- 7 dintr-o inhalatie!...

Carele de la televiziunile private s-au înghesuit la ușa croitorașului. I-au luat interviu trimișii speciali: Adelin Petrișor, Gabriela Vrâncianu Firea, Balaș Barabaș, Cabral cu Adriana Mariș, Mihaela Radulescu și alții.

În cursul săptămânii a fost invitat special la Tucă Show, Chestiunea zilei, ★ Ta Norocoasă și De 3X Femeie, iar duminică dimineața a obținut nota maximă(10) de la domnul profesor Silviu Brucan.

Nimeni nu-și mai aducea aminte de „câștigătorul” lozului de 1.000.000 \$ și nici de câinii comunitari protejați ai actriței Brigitte Bardot. Într-un cuvânt, deveni celebritate.

În scurt timp începu să-i placă viața de VIP și se hotărî să-și schimbe brățara(căci meseria-i brățară de aur). Încet, dar sigur o luă în Direcția 5, care ducea direct la Adrian copilu' minune. Dar nu s-a oprit aici, a mers

mai departe spre 3SudEst, și a pus Gaz pe foc, de a străbătut toată Valahia călătorind cu un Latin Express. Așa a cunoscut RO-MANIA.

La un moment dat a crezut că muzica e viața lui, că manelele sunt specialitatea lui pentru că le cânta din Body & Soul, dar la sfârșitul sezonului estival recunosc:

-- „Amintirile mă chinuiesc, amintirile mă răscolesc... nu mai reziiist!...”

Stând „rezemat de gard la soare, c-o floare”, flămând și visând la Sarmalele reci în foi de Viță de vie pe care le mânca pe când era croitoraș, îl prinse nostalgia. Își aminti de atelierul său, de clientii săi, dar remușcările îl chinuiau când se gândea La Familia pe care sacrificase pentru succes. Gândul acesta avuse un Impact puternic care-l făcu să-și ia picioarele la spinare(probabil era yoghin) și să se întoarcă de unde a plecat.

Merse el ce merse, „zi de vară pâna-n primăvară” tot încurajându-se:

-- „Ridică mâinile în aer și spune... Totul va fi bine!!!”

În prag de primăvară ajunse în sfârșit acasă. Se simțea încă Tânăr și neliniștit. Găsi că ziua de 8 Martie ar fi un bun prilej de împăcare cu cea de care uitase. Cumpără o floare, îi legă un șnur roșu cu alb și bătu la ușă. În prag îi zise nevesti-si:

-- „Aș da zile de la mine să mai fiu o zi cu tine, căci te iubesc la disperare...”

-- „Nu pot face nimic, totul s-a sfârșit...”- veni răspunsul. Tocmai mă pregătesc să plec „în America sau în Asia”, așa că închide ușa pe din afară.

-- Dar măcar „ia cu tine și inima mea și pune-o acolo-n bagaje pe undeva”.

-- Măi băiete, ai călcat cumva pe scuipat de șmecher? Doar nu-ți închipui că te-am așteptat plângând. Îi fi tu Tânăr și neliniștit, dar și eu sunt tânără și agitată.

Întristat, se duse în odăița din vechiul său atelier unde zări pe măsută o felie mucegăită de pâine unsă cu Rama Yogurta. Într-un târziu adormi.

Când se crăpă de ziuă văzu printre ferești murdare plecându-i amorul la braț cu altcineva. Plângea când îi vedea împreună, plângea când îi vedea ținându-se de mână. De atunci, nici unul din locuitorii orașelului său nu mai îndrăzni să-i poarte sămbetele croitorașului pentru că sămbăta era zi liberă la atelierul său.

Uneori puteai să-l auzi cântând cu tristețe:

-- „Banii și fetele îți mănâncă zilele...”

Și dacă milostivit nimeni de el, probabil că este și acum holtei. Cei interesați pot găsi numărul lui de telefon în Pagini Aurii la: SC 7 dintr-o inhalatie SRL sau adresa de internet: <http://croitoriratați.com>.

Mircsov Petronela

Topul muzical al liceului

1. Voltaj - Iarna
2. Dario G. - Dream to me
3. Backstreet Boys - The Call
4. Daft Punk - One more time
5. Rui de Silva - Touch me
6. R. M. & C. A. - Nobody wants to be lonely
7. Gigi D'Agostino - La passion
8. Jennifer Lopez - Love don't cost a thing
9. Dido - Here with me
10. Limp Bizkit - Rollin'

CELEBRA ACTRIȚĂ ȘI CÂNTĂREATĂ, NATALIA OREIRO

Născută pe 19 mai, 1977, sub semnul taurului în Montevideo, capitala Uruguayului, Nati, încă de la o vârstă fragedă avea preferințe în domeniul muzical și al actoriei. Chiar și în ziua de astăzi, cele mai plăcute momente le petrece în singurătate, ascultând cele mai diverse genuri muzicale. Începând cu vârsta de 10 ani participă la filmarea mai multor clipuri publicitare. Între 12 și 16 ani Natalia apare în peste 30 de spoturi ale unor companii celebre. În 1993 se mută în Argentina și își începe serios cariera de star de televiziune. Începe să joace în „soap-operas” de tip lacrimogen. Rolurile principale în „Dulce Ana” și mai apoi în „90 - 60 - 90 Fotomodele” o transformă într-un star, dar succesul cel mai mare l-a avut interpretând rolul lui „Mili”, „Cholito”, „Muneca Brava”, („Înger Sălbatic”) și „Ricos y Famosos”, („Celebri și Bogați”), seriale care se distribuie în întreaga lume, inclusiv România.

După succesul în film, Nati, hotărăște să se dedice și celeilalte pasiuni ale ei, adică muzicii. Așa apare primul disc care are să-i poarte numele și să se remarce prin single-ul „Muneca Brava” tema muzicală a serialului cu același nume. Cele peste 150.000 de copii vândute, clasează albumul ca pe un succes încă de la debut. Urmează nominalizări la diverse premii atât în muzică cât și în actorie, participări la emisiuni de televiziune și concerte prin toate marile orașe din America latină. Vorbind de concerte vă putem spune că Natalia vine la noi în țară și va concerta între 14 și 15 martie în București și, la Timișoara, pe 17 martie, ambele concerte având loc la ora 20:00. Deci, dacă doriți să mergeți la concert, la noi găsiți informații în legătură cu prețul biletelor la spectacol.

Cristina Broștean

MARIAH CAREY

Cea mai mediatizată cântăreață a anilor '90, Mariah Carey, a devenit un așa zis „trandafir al superdomului”, datorită splendeidei sale voci; ea este des comparată cu rivalele sale în domeniul muzical Whitney Huston, Celine Dion, Toni Braxton și alte dive.

Născută în Long Island, la New York, în data de 27 martie 1970, Mariah la vârsta de 17 ani se mută în New York - la doar o zi după absolvirea liceului, pentru a-și urma o carieră muzicală; acolo s-a împrietenit cu cunoscutul cântăreț la orgă Ben Margulies, cu care a început să scrie versuri. Cea mai mare schimbare a statutului său a fost atunci când cântăreața de muzică pop Brenda K. Starr, a dus o casetă demo a Mariei, la o petrecere a Casei de discuri Columbia, organizată de Tommy Mottola. Potrivit povestirilor, se spune că Mottola, în timp ce se îndrepta spre casă, a ascultat caseta și a fost foarte impresionat de talentul ei, astfel încât, fără nici o cugetare, s-a întors la petrecere pentru a o cunoaște.

După ce Mariah Carey a semnat un contract pentru Casa de discuri Columbia, ea a intrat în studio pentru a începe lucrul la primul său L.P., care apare în anul 1990. Primul său album, un adevărat succes cu care a cucerit toate topurile, lansând nici mai mult, nici mai puțin, patru melodii „number one”: „Vision of Love”, „Love Takes Time”, „Someday” și „I Don't Wanna Cry”.

Succesul ei venit peste noapte, și-a câștigat și primele premii Grammy pentru cel mai bun „newcomer” și cea mai bună cântăreață. Așteptările erau foarte mari pentru următorul album, „Emotions”, apărut în anul 1991, care nu a dezamăgit pe nimeni, la fel și melodia cu aceeași nume a cucerit numărul 1 în topuri, în timp ce „Can't Let Go” și „Make it Happen” se aflau și ele în Top 5.

Următorul album al ei a fost lansat în 1992 sub numele de „M.T.V. Unplugged” EP.

În iunie 1993 se căsătorește cu Tommy Mottola. Câteva luni mai târziu își lansează cel de-al treilea album „Music Box”.

Încă două melodii de-ale sale „Dreamer” și „Hero” au cucerit locul întâi în topuri. În 1994 cu ocazia sărbătorilor de iarnă lansează albumul „Merry Christmas”, care a înregistrat un succes foarte mare cu melodia „All I Want For Christmas Is You”. În anul 1995 apare „Daydreamer” care-i îi va pune în evidență maturitatea. Primul single „Fantasy”, a debutat ca și „number one” în topuri. Următorul single „One Sweet Day”, în colaborare cu Boyz II Men a fost un succes și mai mare făcând melodia să stea în vârful topurilor timp de 16 săptămâni.

După ce Mariah Carey a divorțat de Tommy Mottola, s-a întors în 1997 cu un alt album de mare succes „Butterfly”, tot în acel an Mariah Carey și Whitney Huston au înregistrat un single împreună „The Price of Egypt (When You Believe)”, transformându-le în cele mai de succes cântărețe din istoria muzicii pop, ca la un an mai târziu, cu „Heartbreaker”, singelul number one pe albumul „Rainbow”, apărut în 1999 Mariah Carey, avea să devină prima cântăreață care a avut în fiecare an începând cu anii 90, câte o melodie în fruntea topurilor, iar albumele sale au propulsat-o înaintea celor de Beatles ca și artistul cu cele mai multe săptămâni acumulate, în care melodiile sale au fost pe locul 1.

Broștean Cristina

Machiajul de-a lungul timpului

(continuare)

Albeața pielii femeii simboliza pentru strămoșii noștri lumina, zăpada, laptele matern, puritatea, castitatea. Primele care eu început să-și albească tenul au fost egiptencele. În Roma antică, această practică ajunsese la rang de artă. Pentru a-și îngriji tenul, femeile antice recurgeau la complicate măști de frumusețe pe bază de miere, orz, placenta, fiere sau măduvă de animale. Cu ocazia aparițiilor publice, foloseau o mască din săruri de plumb și miere, deasupra căreia aplicau un fard roșu pe pomeți. O mică aluniță pe obraz era destinată atragerii privirii bărbaților.

Punerea în valoare a palorii virginală a constituit, pentru creștinism, un semnal de alarmă. Machiajul era considerat drept tentație a diavolului, iar o femeie cu fața machiată nu putea avea o inimă curată. Pasiunea pentru albirea tenului a culminat în Franța, unde machiajul marilor doamne devenise o ceremonie de durată intolerabilă. Pielea femeilor trebuia să fie luminoasă pe frunte, închisă la culoare în regiunea tâmpelor, de un alb imaculat în jurul buzelor. Singurele excepții admise le constituiau roșul de Versailles, pe partea superioară a pomeților, și nelipsita aluniță.

Revoluția de la 1789 a schimbat regulile: pudra a devenit simbolul aristocrației și a căzut în dizgrație. Dar nu peste mult timp romantismul readuce în actualitate paloarea aproape mortală a eroinelor marcată de ochii încercănați, semn al nopților de insomnii și al frământărilor interioare. În acest fel, încet își face apariția imaginea femeii fatale, artificiale, care a dominat secolul al XVIII-lea și o bună parte a secolului al XIX-lea. (Va urma)

Ene Emilia

Stilul și personalitatea

„Haina face pe om?” sau „Nu haina face pe om?”. Ambele afirmații sunt discutabile, dar, independent de adevărul lor, hainele trebuie gândite în așa fel, încât să pună în valoare personalitatea omului. Poți să copiezi aproape identic modelele apărute în revistele de modă, fără a deveni o persoană elegantă sau cu un anumit stil. Adevăratul stil se obține printr-un acord perfect între haină, împrejurare și personalitatea celui care o poartă. Este un al șaselea simț care le spune unor femei cum să poarte o rochie de doi lei ca pe un model de la o mare casă de modă.

„Regula de aur” a modei este „Îmbracă-te pentru tine!”. Să fii stilat și elegant nu înseamnă să te preocupi de prețul și numărul toaletelor, ci de calitate, de croială, de posibilitatea de a le armoniza cu alte haine din garderobă și de a le alege astfel încât să nu se demodeze. Niciodată nu veți avea propriul stil, imitând ținuta colegei de bancă, sau cumpărându-vă noi piese numai pentru că „se poartă” (deși sunteți convinși că acele haine nu vă reprezintă). De asemenea, nu cumpărați o haină numai pentru că ați văzut o reclamă în vreo revistă de modă, sau pentru că poartă o anumită marcă celebră. Orice stil ați adopta, cât timp nu vă simțiți bine în acele haine, nu le purtați pentru că ele nu vă vor pune în valoare personalitatea.

Și dacă nu v-ați găsit încă stilul, nu disperați! O fire îndrăzneță, un gram de răbdare și puțină fantezie vă pot transforma într-o mică vedetă.

Denis Ornela

Highschool fashion - Highschool fashion - Highschool fashion

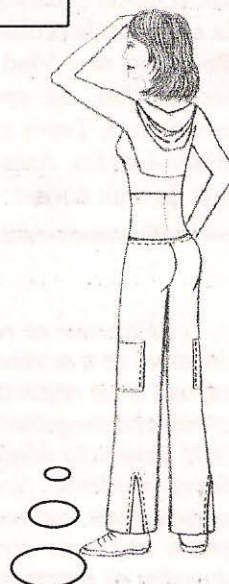
Pentru mine schița este reprezentarea unei idei momentane. Crez piese de vestimentație luând în considerare tendințele lansate de marile case de modă. Sunt adepta stilului „lady” dar îmi place și stilul casual(de zi), sport.

Andreea XA

De obicei băieții sunt marginalizați în lumea modei motiv care m-a determinat să le propun acest model.

Simona, a-IX-a C

Îmi place să crez de când eram mică. Îmi place ca creațiile mele să reprezinte un stil și o personalitate. De multe ori sunt inspirația îmi vine gândindu-mă la ce a-și putea purta la unele ocazii mai speciale.

Tamara Telbie

Vlad Tepeș

Personalitate foarte controversată a istoriei României, figura singulară a domnitorului român care a luptat pentru binele poporului și al independenței țării sale, a iscat, de-a lungul timpului, multe controverse, majoritatea fiind, însă, nefondate.

Vlad Tepeș ocupă tronul Țării Românești în 1456, an care coincide cu moartea lui Iancu de Hunedoara. Porecla de Tepeș îi venea de la pedeapsa lui preferată: tragerea în țeapă, pe care o aplica atât făcătorilor de rele cât și celor care tulburau liniștea țării. S-a exagerat cruzimea acestui voievod care e prezentat de unii istorici drept un sadic; de fapt, schingiuirile și execuțiile pe care le-a ordonat el nu erau pornite dintr-un capriciu maladiv, ci aveau întotdeauna o rațiune, foarte adesea o rațiune de stat. Ele serveau ca exemplu și asigurau ordinea; de altfel, nu erau mai numeroase, sau mai crude ca acelea ale atâtor alți stăpânitori contemporani din Europa: așa erau vremurile.

Lăsând la o parte legendele răspândite apoi în Occident, care fac din el un vampir, o fiară însetată de sânge, Vlad Tepeș nu a fost decât un patriot convins; chiar dacă măsurile sale de pedepsire au fost aspre, ele nu au constituit o adaptare la vremurile extraordinare prin care treceau țara și poporul său. Domnul a înțeles că justiția feudală trebuia să fie un spectacol pentru mulțime, pentru ca în inima și mintea acestora imaginea pedepsei să se imprime atât de puternic încât să transmită tuturor un sentiment de groază.

Motivul pentru care am ales să scriu acest articol despre marea domnitor român se datorește faptului că prezența lui, cel mult spirituală, a devenit necesară în climatul politic al României de azi.

„Unde ești tu Tepeș doamne ca punând mâna pe ei

Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei

Și în două temniți largi cu de-a sila să-i aduni

Să dai foc la pușcărie și casa de nebuni!”

(Mihai Eminescu)

Din păcate, versurile lui Eminescu sunt mai actuale azi ca niciodată; țara noastră se îndreaptă din rău în mai rău. Avem nevoie un conducător competent, cu aptitudini înalte, de o personalitate puternică să stopeze declinul, atât economic cât și moral și care să nu se cramponeze cu atâta nonșalanță de niște lucruri minore (menite să distragă atenția maselor de la adevăratele probleme), cum fac politicienii de azi.

Poate un nou Vlad Tepeș al mileniului III pentru România și români (dacă va exista), nu va fi așa de corect și de incoruptibil, dar sper că va fi la fel de eficient. Pe parcursul zbuciumatei domnii care a fost presărată cu trădări și comploturi, Tepeș și-a păstrat integritatea personală, dar a apărut și integritatea Țării Românești, termenul de compromis fiindu-i străin. Asasinarea sa în 1476 a lăsat provincia pe care o stăpâna vulnerabilă și sfâșiată de luptele pentru tronul atât de mult dorit...

Copilaș C. Emanuel

Avem dreptul la... drepturi!

Femeilor ce reprezintă mai mult de jumătate din populația Terrei li s-a rezervat, dintotdeauna, și în anumite zone mai continuă să li se rezerve, un rol minor, periferic, deseori fiind supuse unui tratament discriminatoriu sau umilitor. Aceasta fost supusă la un regim de sclavie și vândută ca o marfă, fiind constrânsă la prostituție sau expusă în publicații obscene. Consider că această inegalitate dintre femeie și bărbat se face din cauza acelor femei care acceptă să fie tratate fără respect. Eu cred că NOI, generația nouă (ce suntem caracterizate prin “nerăbdarea de a intra în istorie”), trebuie să fim într-adevăr prototipul femeii moderne. Spun “femeie” pentru că asta suntem. Am devenit tinere femei în momentul în care ne-am clădit o personalitate, am realizat că avem un cuvânt de spus și că ne putem susține o părere proprie. Este momentul să arătăm că putem să fim pe același pedestal unde se află bărbatul contemporan. E necesar să le schimbăm părerea despre NOI, să dovedim că putem sta față în față cu ei fără să ne fie frică de o confruntare. Nu spun că avem nevoie de violență, ci să facem cunoscut faptul că suntem conștiente de drepturile noastre. S-a proclamat “EGALITATEA în drepturi a bărbaților și femeilor”. Deci, din punct de vedere legal, nu există distincție între femei și bărbați. Însă, în viața de zi cu zi, nu e așa... Din cauza comportamentului necuvenit al unora, suferă toate!!! Chiar dacă legea e de partea noastră... Dacă privim atent la fetele de la NOI, la cele din liceu, vom observa (în ciuda faptului că, fizic, sunt atrăgătoare), că sunt tratate cu puțină indiferență și ironie, chiar speculate de băieți. Aici trebuie intervenit!!! Femininelor, dacă vreți respect, dați dovadă de această calitate (în primul rând față de voi însevă). Nu desconsiderați acest drept: “EGALITATEA”. Spre deosebire de alte femei, NOI ne bucurăm de el!!! Trebuie folosit cum se cuvine! Este nevoie de schimbarea atitudinii bărbatului față de femeie. Această schimbare trebuie să înceapă de la NOI. Să dăm startul unei vieți mai bune!!! Pentru aceasta, este nevoie de modelarea temperamentului femeii... Este luna noastră și, în același timp, un bun început pentru a arăta că “ne merităm mărțișorul!!!”

Iulia Viașu

Pagină pentru CEI INTELECTUALI; PUTERNICI etc. (reprezentanți ai sexului masculin)

Trebuie să bag bine de seamă ca articolul de față să nu iese morocănos sau răzbunător, și, să nu capete, pe alocuri, un iz de "cicăleală" feminină; căci simt că, pe undeva, îl pândeste "pericolul".

Mi s-a părut chiar că o asemenea întrebare: "Dacă ai fi băiat (bărbat), cum v-ai purta cu "femininele"(fete, femei)?" adresată reprezentanților sexului feminin ar incita simțul umorului la interlocutoarele mele, și satisfacția de a se simți, măcar pentru o clipă, pe pozițiile bine consolidate ale sexului "puternic".

Dintr-o dată, mi-am dat seama că, dacă femeile ar fi fost bărbați, aceștia din urmă ar fi purtat aripioare pe umeri, nimb aurit pe creștet și cămașă scrobită.

"Dacă ai fi băiat(bărbat), ai ști să spun un cuvânt delicat atunci când e nevoie de el...", "i-ai fi recunoscător că există, o prețuiesc și o iubesc așa cum este...", "ai fi politicos, ai saluta cu "sărut-mâna", „i-ai oferi flori nu numai în ocazii speciale", "nu ai atinge-o nici cu o floare"..."

Într-un cuvânt, bărbații (în viziunea feminină) ar fi niște îngeri: fără păcate lumești, numai zâmbet pe obraz și miere pe buze. Dar, cum bine se știe, bărbații nu sunt, de fel, îngeri, iar femeile, nu pot, din păcate, să se "preschimbe" în bărbați. Așa că, să aflăm cum s-ar fi comportat reprezentanții sexului puternic și inteligent în ipostaze feminine.

Odată ce ne-am propus jocul, să vedem, totuși, întrebările:

1. **Credeți că fiecare băiat (bărbat) are o parte sensibilă în el? Dacă da, cum se manifestă?**

2. **Cum te-ai comporta dacă ai fi fată (femeie)? În acest caz, ce părere ai avea despre băieți (bărbați)?**

3. **Ce cadou ți-ar plăcea să primești de Ziua Femeii?**

Iar subiecții investigați au răspuns cu toată sinceritatea la prima întrebare:

1. "Nu, bărbații sunt bărbați" N. C.
2. "Da, fiecare băiat are o latură sensibilă, dar nu și-o arată" M. A.
3. "Da, și băieții sunt sensibili" T. C.
4. "Da, ea se manifestă prin acțiuni sensibile față de cei din jur" ?.
5. "Da, depinde de fiecare băiat în parte" C. E.
6. "Da, câteodată este bucuros" D. Ș.
7. "Da, și băieții bârfesc" B. L.
8. "Da, nu se manifestă"
9. "Da, proteste" V. B. IX B
10. "Nu" L. C.

La a doua întrebare, răspunsurile au fost:

1. "Aș fi mai tupeistă ca fată, iar băieții sunt ființe naive" N. C. IX A
2. "Aș face mișto de băieți. Unii sunt simpatici, alții sunt antipatici" IX B

Vă satisfac răspunsurile, "nu-i așa"?! În mode precis, populația masculină s-ar împărți în trei mari categorii:

Categoria I. SENSIBILII: "Masculinii" tandri, delicați, care cunosc valoarea și recunosc simbolul unui gest.

Categoria II. HARNICII: cei care știu bine, rapid și ieftin să ajute "femininele", ei înțeleg că muncile "mai grele" alterează frumusețea și grația feminină.

Categoria III: SENSIBILII ȘI HARNICII în același timp. Categoria ideală, deci inexistentă, însumând 99% din voturile (desigur) zadarnice ale femeinelor.

Gândiți-vă, pentru o clipă, că băieții (bărbați) pământului ar face parte din una din cele trei categorii mai sus enunțate și visate: nu credeți că ar fi (Doamne ferește!!!) o enormă și grotescă plictiseală pe suprafața bătrânei TERRA???

(Una din femininele clasei a IX a A)

8 MARTIE ȘI FEMEIA

Diferită din aproape toate punctele de vedere de alte țări europene, România se deosebește de acestea și în ceea ce privește sărbătoarea zilei de 8 Martie, considerată „Ziua femeii”. Problemele cotidiene și mentalitatea populației țării noastre au reușit, însă, să transforme această zi într-un simplu moment de răgaz al femeii sau al mamelor dornice de libertate și odihnă. Astfel, în țara noastră, „Ziua femeii” nu reprezintă un eveniment important, e doar o zi obișnuită, în care feminitatea încearcă să se regăsească dincolo de problemele firești sau nefirești ale vieții. De asemenea, în viziunea majorității bărbaților, această zi constituie, probabil, „neobișnuința” sau „obligația” de a oferi cadouri, flori femeii iubite, deoarece numai cu prilejul acestei date bărbatul poate oferi o floare, lucru pe care nu i l-a dictat sufletul ci doar rațiunea sau existența „Zilei femeii”. Atmosfera unei zile de 8 Martie nu reușește în prezent să stimuleze spiritul feminin, care are nevoie de protecție, siguranță, dragoste, dar, mai presus de toate, înțelegere din partea ființei iubite, care ar putea aduce chipului feminin expresia fericirii, chiar a bucuriei de moment. Monotonia și obișnuința ar trebui să dispară din viața noastră nu numai într-o anumită zi, ci și în celelalte, lucru realizabil doar prin înțelegere și respect. A respecta o femeie nu înseamnă a-i oferi o varietate de cadouri, ci a o ocroti și a-i arăta sprijinul la nevoie, astfel încât o mare parte din viața sa să devină o zi de 8 Martie în adevăratul sens al cuvântului.

Anda Negoț

Legendă de Martie

Odată, demult, pe când timpul nu a fost încă inventat, s-a petrecut ceva foarte neobișnuit cu pământul nostru: Prințesa albă a zăpezii – iarna – gustând pentru prima dată cum e să fi stăpână peste întregul pământ, nu a mai vrut să-și cedeze locul următoarei pretendente – primăvara.

Firava primăvară nu a putut să țină piept vijelioasei ierni, și, astfel, tot pământul a rămas, pe timp nelimitat, îmbrăcat în haina imaculată a zăpezii. Mulți viteji au pierit în lupta contra iernii, dorind să o răpună, dar iarna a fost mai puternică. Pentru că pământul era amenințat cu înghețul total, din popor s-au ridicat doi frați cavaleri, cavalerul Alb și cavalerul Roșu, care aveau un singur scop: de a detrona iarna de pe pedestalul ei de gheață, și de a instala în locul ei primăvara.

În lupta lor cu cumplita iarnă, cei doi cavaleri au avut multe de înfruntat, cavalerul Alb fiind chiar rănit, iar, sângele lui căzând pe pământ, se transformă în ghiociei. Văzând ei aceasta, și-au dat seama că până și pământul de sub ei se săturase de atâtă iarnă și frig. Fiind convinși că trebuie să salveze pământul și având și ajutorul primăverii în spate, cei doi cavaleri reușesc să alunge iarna și să instaleze noua prințesă a lumii – primăvara.

Mult au mai fost venerați cei doi cavaleri, oamenii chiar inaugurând o sărbătoare în cinstea lor, sărbătoare care se ține la începutul lunii Martie.

În onoarea cavalerilor, cu ocazia sărbătorii, oamenii purtau fulare lungi în două culori – alb și roșu – azi ajungându-se la celebrul șnur care vine prins în piept. Oamenii au asociat această sărbătoare cu începutul primăverii, cu renașterea naturii și, cine știe, poate cu nașterea a noi iubiri romantice. Pentru ca voi să vă puteți simți bine cu ocazia acestei sărbători de Martie, cândva, când timpul nu avea măsură, doi vestiți cavaleri au luptat cu iarna, riscându-și viața pentru voi toți cei care citiți acest articol acum.

Adrian Petrovici

Cyber – Tatăl nostru

Motto: Să ne rugăm cum ne-a învățat Bill Gates!

Windows-ul nostru,
Care ești instalat pe hard,
Deschide-se ferestrele tale,
Vie crash-ul tău,
Ca în '95 așa și în '98.
Și zilnicele Service Pack-uri dă-ni-le nouă,
Și ne iartă părțile Linux,
Precum și noi iertăm greșelile din drivere.

Și nu ne du în ecranul albastru
Ci izbăvește-ne de conflictele de versiuni
Căci al tău este tot RAM-ul, și Hard-ul și toți herții
procesorului,
În vecii vecilor, ALT-F4.

Adaptată de Alexandru Georgescu

Liceu...

Cu toate că perioada adolescenței, petrecută în liceu, lasă multe amintiri frumoase, printre acestea se strecoară și câte o pată neagră, sau gri (să nu exagerăm). Aceste momente „întunecate” din viața unui licean se constituie din note mici, însemnări în catalog în rubrica absențe, dar, mai ales, fiorul de dinaintea unei ore în care va fi „examinat”.

Studentii – și când spun „studenți” mă refer la cei ce studiază, mai mult sau mai puțin, dar, care vin, totuși, la școală (liceu), nu doar la „elevii” facultăților – consideră școala o sursă de stres. Bineînțeles, nu vorbesc despre clădirea cu numeroase săli special amenajate (clase), ci la ceea ce se întâmplă în ea. Mai precis, la ceea ce fac profesorii: predau, „ascultă”, testează în scris, ș.a.m.d. Să nu mai vorbim despre absențe. Chiar dacă elevul chieulește pentru că are motive „bine întemeiate”: să-și scoată măseaua, să plece din localitate, să-și facă analizele, etc., tot profesorul este „ăla rău” pentru că i-a pus absența și „victima” nu e sigur dacă va reuși să o motiveze cumva. Și, uite așa, apare stresul (valabil pentru cei pe care-i interesează școala).

Încă de când îți predă „profu” vreo lecție și nu o înțelegi, te ia cu friguri, gândindu-te că, odată si-odată, va trebui să și răspunzi din lecțiile cu care tu ești paralel, de fapt. Ce să facem? În viață multe lucruri nu sunt așa cum am vrea noi. Trebuie să ne conformăm cu ideea.

După cum ziceam, stresul nostru, al elevilor, nu este atât de grav precum sugerează cuvântul. Stresul este, de fapt, o stare de șoc sau ceva care produce un șoc. Și, în fond, de ce suntem stresați? Ce ne poate face acel profesor care stă la catedră cu stiloul în mână și cu catalogul deschis în față? Doar nu ne omoară, nu ne bate, nu ne pedepsește... Ci doar scrie ceva în acel imens caiet. Dar cum în ziua de azi, a obține medie cât mai mare înseamnă a avea șanse „imense” de a intra la „facultă”, contează foarte mult acele însemnări pe care le face „acela” de la catedră.

În liceu, cred că cei mai stresați sunt elevii de-a XII-a. Se gândesc că vine bacu’ și nu mai au timp să aprofundeze toată materia. Sau, chiar dacă au timp, când se vor afla în fața comisiei, vor uita tot și va trebui să-și ia gândul de la drept, medicină sau alte facultăți la care se visaseră studenți. E ușor să vorbești despre asemenea situații când nu ești implicat. Totuși, voi încerca să le ridic puțin moralul (dacă are vreun efect intenția mea asupra lor) viitorilor, sper, absolvenți. Trebuie să fie optimiști și să se gândească la faptul că, undeva, cineva are permanent grijă de ei – și de noi toți – și nu-i va părăsi nici în acele momente, de mare dificultate, din viața lor.

Succes celor de-a XII-a și... un sfat pentru toți:

NU MAI FIȚI STRESAȚII!!!

Deatcu Oana

Incursiune în istorie educației fizice (continuare din numărul precedent)

Egipt

Numită Aigyptos de către vechii greci, Mîsr de cei ce vorbeau limba arabă, Egiptul era considerată a fi un dar al Nilului. Egiptenii își numeau țara lor Kemi (Neagră), după culoarea închisă a solului ei, deosebindu-se, astfel, de pământul roșu al deșertului din jur. Aici, pentru prima dată în lume, s-a format statul, reprezentat de nomarhi (administratori de teritoriu), conducători de oaste, păzitori de temple, șefi de lucrări și marii poeți numiți de faraon.

Și în această țară exercițiile fizice își aveau rolul și rostul lor. Ele erau practicate de soldați, care făceau parte din oștirea țării, pentru menținerea și îmbunătățirea condiției fizice, de "sportivi" pentru dezvoltarea aptitudinilor psihomotrice (viteză, rezistență, forță, mobilitate, îndemănare), spre valorificare competițională, cât și de cealaltă parte a populației în scop recreativ.

Descoperiri arheologice (sculpturi în basorelief, picturi, statui etc.) au constituit surse de informare, pe lângă descrierile istoricilor vremii despre practicarea exercițiilor fizice. Dintre jocurile de mișcare amintim: "morișca" și jocurile cu mingea. Ca probe atletice predominau aruncările și alergările. Aici amintim: aruncarea suliței, alergările de viteză, trasul cu arcul și conducerea carului de luptă.

Într-o istorioară, Herodot a făcut o referire la pregătirea fizică a copilului Ramses al II-lea, fiul lui Sethi, viitorul faraon al egiptului (a doua jumătate a secolului XII î. Hr.) căruia nu i se dădea hrană decât atunci când își efectua antrenamentul zilnic constând în a alerga 180 de stadii (1 stadiu=192 m).

În aceeași perioadă se mai practicau lupte libere, lupte cu bastoane, înotul. Mărturie în acest sens ne stau cele peste 120 de imagini picturale și sculpturi în basorelief descoperite în localitatea Beni Hasan, reprezentând scene din activitatea competițională desfășurată atunci. (va urma)

Campionatul de fotbal al Liceului Teoretic Sănnicolaul Mare

Grupa I: IX D, XII B, XII A, X C, IX A, XI A.

Grupa II: XI B, X B, XI C, X A, IX B

Meciuri jucate

Gr. I: XII B-IX A=14-5 • IX D-XI A=18-1

Gr. II: XI C-IX B=0-6 (neprezentare)

Etapete următoare:

Gr. I: XII A-X C • IX A-XI A • XII B-XI A

Gr. II: XI C-XI B

Clasament provizoriu:

Gr. I: XII B • IX D • XII A • X C • XI A • IX A

Gr. II: X A • X B • IX B • XI C • XI B

ȘAH

Începând cu 12.03.2001 în liceul nostru va începe **Campionatul de Șah** la care pot participa toți elevii liceului. Singurul lucru pe care trebuie să îl faceți este acela de a vă înscrie la domnul profesor de educație fizică.

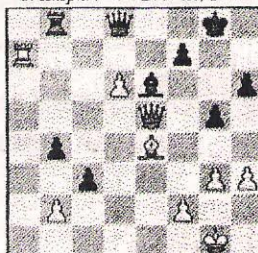
Concursul se va desfășura în felul următor: se va face un mini-concurs în fiecare clasă, astfel încât doar primii doi din fiecare clasă vor fi primiți în concursul mare, adică pe liceu (asta doar în cazul în care se vor înscrie mai mult de doi elevi ai aceleiași clase, în caz contrar, cei înscriși vor fi automat trecuți pe lista celor din Campionatul liceului). Partidele în acest mini-concurs vor fi eliminatorii, astfel încât acesta să se termine cât mai rapid. Concursul mare se va desfășura în sistem elvețian. Acesta se desfășoară pe 7 runde și se bazează pe tragere la sorți a celor ce vor susține cele 12 partide. După terminarea fiecărei runde, cei cu același număr de puncte vor juca între ei (în caz că se poate), tot prin tragere la sorți, iar la terminarea celor 7 runde, se va face clasamentul general în funcție de numărul de puncte obținute. Punctele se calculează astfel: 1 punct pentru partidă câștigată, ½ puncte pentru remiză și 0 puncte pentru partidă pierdută. În cazul în care doi sau mai mulți concurenți au același număr de puncte, se va face departajarea printr-un simplu criteriu al sistemului elvețian. Durata maximă a unei partide va fi de jumătate de oră. Pentru informații suplimentare, adresați-vă domnului profesor de educație fizică.

Și acum câteva reguli de șah: Prima mutare aparține albului și se va muta o singură piesă, nu două, așa cum se mai obișnuiește. Pionul ajuns pe ultima linie a tablei se transformă în orice piesă, inclusiv damă (regină), chiar dacă mai există una, de aceeași culoare, pe tablă! Roca (mică sau mare) nu se poate efectua în cazul în care regele, sau turnul cu care se vrea efectuarea acesteia, a fost mutat, și nici în cazul în care regele este în șah, sau, pentru a face roca, trece printr-un câmp controlat de o piesă adversă. Mutarea en-passant se poate efectua doar în prima mutare după ce pionul advers a trecut două câmpuri pe lângă cel al vostru. Acestea fiind zise, nu-mi rămâne decât să urez succes tuturor viitorilor participanți la campionat, și să vă îndemn să participați, pentru că, așa după cum recunosc toți, "șahul este sportul minții"!

Răspunsul la diagrama din numărul precedent: 1.T:f7! R:f7 2.Tf1+ Nf6 (2...Rg8 3.De6+) 3.N:f6! 1-0 (3...Rg8 4.De6+ Tf7 5.Ne7! Taf8 6.T:f7 T:f7 7.d7! Cc6 8.Cd6 +).

Diagrama lunii:

G. Kasparov-W. Browne, 1979

albul mută

Laurențiu Trică

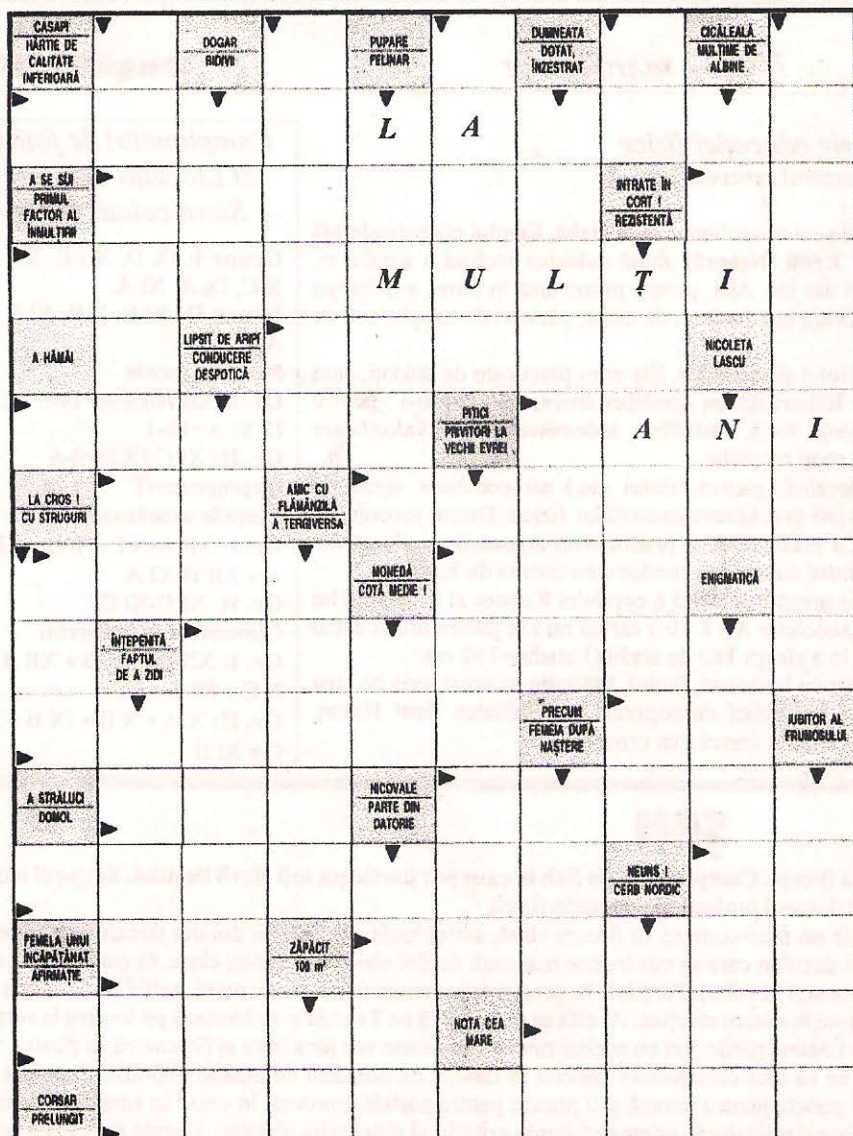
Elita fotbalului liceal

Era ziua de luni, 19 februarie, când grupuri – care mai despărțite, care mai compacte – se îndreptau în grabă spre Sala de Sport din localitate. De ce? Pentru a vedea rezolvarea controverselor care s-a iscat în liceu cu privire la cine sunt cei mai buni în materie de fotbal; cu alte cuvinte, o altă echipă aspira la titlul de "echipă a liceului". Meciul a avut loc în limitele "normalului", cu proteste și înjurături de ambele părți. Fiecare echipă a dat tot ceea ce avea mai bun, motiv pentru care s-a înscris, aproximativ, la fiecare 5 minute.

Până înaintea de pauză, meciul a fost echilibrat, echipa "veche" intrând la vestiare cu scorul de 4-2 în favoarea lor. Era doar o umbră a ceea ce avea să se întâmple în repriza secundă: cu Dancea (cpt.) și Mitric (portar) în formă, echipa "veche" a ținut piept echipei "noi" cu Fusar și Grigore în mare vogă.

Fluierul final al arbitrului, care nu a fost prea obiectiv, a pus punct meciului și a determinat scorul: **echipa veche – 7 – 5 – echipa nouă**. Rezultatul a confirmat supremația vechii echipe. Cei buni tot buni rămân.

Adrian Petrovici

CONCURS EXTRAORDINAR!!!

Aveți șansa de a câștiga un bilet la concertul Nataliei Oreiro, care va avea loc în data de 17, martie, 2001 (vezi articolul "Natalia Oreiro", pagina 8). Tot ce trebuie să faceți este să adunați minimum 30 de puncte și să le aduceți într-un plic pe care scrieți numele (nu uitați să lipiți plicul!). Pentru a aduna cele 30 de puncte trebuie doar să dezlipiți magicianul alăturat și apoi să decupați punctele aflate sub acesta. **Important:** pe o revistă pot figura 5, 10 sau 15 puncte. Câștigătorul va fi desemnat în data de 15 martie, a.c., prin tragere la sorți, în funcție de plicurile aduse până la acea dată. Mai multe plicuri (reviste), cât mai multe șanse pentru dumneavoastră!

Culeasă din revista „Rebusache”

Maxime

Un om care are o părere prea bună despre el însuși, este ca și cel ce călătorește într-un balon. Toți oamenii îi par mai mici decât sunt dar, în același timp, toți îl văd pe el mai mic decât se crede el.

Secretul fericirii nu constă în a face ce-ți place, ci în a-ți place ceea ce faci.

George al V-lea, Rege al Angliei

Trebuie să-ți fie milă de cel arogant, el nu are prieteni adevărați; atunci când îi merge bine, nu cunoaște pe nimeni, atunci când îi merge rău, nu îl cunoaște nimeni.

Anunț: Adresați-ne propuneri, poezii, articole, sugestii la căsuța poștală instalată în biblioteca liceului.

Colegiul de redacție: Denis Gal, Dan Camelia, Mircsov Petronela, Deatcu Oana, Trică Laurențiu, Bakó Lóránt, Dimulescu V. Petru, Savu Andrei.

Profesor supra-veghetor: prof. Ramona Lungu.

Colaboratori: Broștean Cristina, A. Petrovici, Copilaș C. Emanuel, Romina Matei, Viașu Iulia, Ene Emilia, Daniela Rusu, Miruna Lungu, Anda Negoț, Iasmina Szavity, Corina Antoni, Cristina Savu.

Poșta redacției: Str. Andrei Șaguna Nr.4 Sânnicolau Mare.

E-Mail: revistanoi@usa.net

Internet: <http://revistanoi.8k.com>